

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/69/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113011074
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6113011074.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Rudolfa Ďurtu v trestnej veci obžalovaného Z. H. E. za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. na verejnom zasadnutí dňa 1. októbra 2014 o odvolaní obžalovaného Z. H. E. a poškodeného J. J. proti rozsudku samosudcu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T 79/13 zo dňa 10. 6. 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T 79/2013 zo dňa 10. 6. 2014 vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodujúc sám za použitia § 287 ods. 1 Tr. por. je obžalovaný H. E. povinný nahradiť poškodenému J. J. z titulu bolestného 3 692,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom nároku na náhrady škody v súvislosti so sťažením spoločenského uplatnenia sa poškodený J. J. o d k a z u j e na občianskosúdne konanie.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného H. E. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T 79/2013 zo dňa 10. 6. 2014 bol obž. Z. H. E. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že dňa 14. 8. 2012 v čase okolo 16.00 h vstúpil spolu s W. M., nar. XX. X. XXXX a R. F., nar. XX. X. XXXX na parcelu č. XXXX/X zapísanú na LV XXXX, k.ú. U. U. vo vlastníctve Z. J., nar. XX. X. XXXX, kde k ním v uvedenom čase prišiel J. J., nar. X. X. XXXX a slovne ich vyzval aby z pozemku odišli, lebo inak zavolá políciu, kde naňho obžalovaný fyzicky zaútočil tak, že ho minimálne jedenkrát rukou zovretou v päšť udrel do oblasti tváre, následne ho kopol do oblasti hrudníka, v dôsledku čoho tento spadol na zem, kde doňho kopal a ďalej ho rukou udieral, čím mu spôsobil poranenie pravého oka a jeho okolia a to 3 tržné rany kože dolnej mihalnice, pomliaždenie a krvnú podliatinu hornej a dolnej mihalnice, zakrvácanie očnej spojovky, ťažké pomliaždenie očnej gule a vnútroočnicových tkanív, roztrhnutie očnej gule s prolabsom sklovca, zakrvácanie do prednej komory oka, zakrvácanie do sklovцovej dutiny a do priestoru cievovky, pomliaždenie nosa, pomliaždenie dolnej pery vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu PN viac ako 6 mesiacov.

Za to bol odsúdený podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, 2 Tr. zák. k peňažnému trestu vo výmere 3000,- eur a súčasne podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený bol obžalovanému uložený i náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Prvostupňový súd tiež v zmysle ust. § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného J. J. so svojim nárokom na náhradu škody odkázal na občianskosúdne konanie.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že s poukazom na dve verzie priebehu skutkového deja, ktoré produkovala jednak obhajoba a jednak i poškodený súd sa zaoberal najmä vierohodnosťou výpovedí jednotlivých svedkov, pričom vychádzal najmä z lekárskeho správ a posudkov. V konečnom dôsledku prvostupňový súd zdôrazňuje, že sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa iba bránil útoku poškodeného a jeho útok iba odrážal, nakoľko z lekárskeho správ, najmä zo znaleckých posudkov vyplýva, že úderov do oblasti tváre poškodeného bolo zo strany útočníka zasadených niekoľko, pričom sa nejednalo o vykrývanie úderov, ale jednalo sa o útočné údery zo strany obžalovaného voči poškodenému, o čom svedčia závery znaleckého dokazovania a to jednak znalca J.. N. T. a taktiež i znalca J.. U. L.. Ďalej prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku zdôrazňuje, že obhajoba obžalovaného v tom smere, že to bol on, ktorý bol napadnutý poškodeným, nebola síce produkovanými dôkazmi vyvrátená, avšak ak bol obžalovaný napadnutý poškodeným, z jeho strany nešlo o nutnú obranu, nakoľko útok v skutočnosti odplácal a preto nekonal v medziach nutnej obrany. Za tohto stavu preto, podľa názoru prvostupňového súdu, neboli splnené podmienky na to, aby súd vyhodnotil konanie i v zmysle ust. § 25 Tr. zák. V konečnom dôsledku potom prvostupňový súd ustálil, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku, že ho spáchal obž. Z.. H. E., pričom zdôrazňuje, že obžalovaný nebol oprávnený k vstupu na pozemok parcely č. XXXX/X, pretože predbežné opatrenie súdu, ktorým obžalovaný argumentoval sa nevzťahovalo na túto parcelu, ale na inú a že mechanizmus vzniku zranenia korešponduje jednak s výpoveďou samotného poškodeného a jeho manželky a najmä však zo záverov znaleckých posudkov. S poukazom potom na závery znaleckých posudkov prvostupňový súd akcentuje skutočnosť, že obžalovaný opakovane udrel poškodeného do oblasti tváre, čím mu spôsobil poranenie pravého oka a jeho okolia a to 3 tržné rany kože dolnej mihalnice, pomliaždenia a krvnú podliatinu hornej a dolnej mihalnice, zakrvácanie očnej spojovky, ťažké pomliaždenie očnej gule a vnútroočnicových tkanív, roztrhnutie očnej gule s prolapsom sklovca, zakrvácanie do prednej komory oka, zakrvácanie do sklovцovej dutiny a do priestoru cievočky, pomliaždenie nosa, pomliaždenie dolnej pery vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu PN viac ako 6 mesiacov. V súvislosti s právnou kvalifikáciou konania potom prvostupňový súd poukazuje, že obžalovaný sa dopustil takéhoto konania, ktoré kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví voči osobe chránenej, t.j. osobe vyššieho veku, keďže v čase činu bol poškodený osobou staršou ako 60 rokov a spôsobil mu ťažkú ujmu na zdraví, keď poškodenému bola spôsobená porucha zdravia trvajúca dlhší čas - v danom prípade viac ako 6 mesiacov.

V súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prvostupňový súd konštatuje, že v prípade obžalovaného ide o doposiaľ osobu, na ktorého sa hľadí ako keby nebol odsúdený, kde prihliadal v súvislosti so zásadami pre ukladanie trestov na osobné a majetkové pomery obžalovaného a dospel v konečnom dôsledku k záveru, že uloženie peňažného trestu zodpovedá týmto zásadám. Zároveň súd obžalovanému uložil pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu i náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

V závere svojho rozhodnutia prvostupňový súd v súvislosti s nárokom na náhradu škody uvádza, že do trestného konania sa so svojim nárokom na náhradu škody pripojil i poškodený J. J., ktorý si uplatnil náhradu škody za spôsobenú ujmu na zdraví spočívajúcu v nároku na náhradu bolesti ohodnotenej znaleckým posudkom vypracovaným znalcom J.. N. T. vo výške 3 840,- eur a taktiež i s nárokom na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia ohodnotenú hodnotením sťaženia spoločenského uplatnenia zo dňa 19. 9. 2013 vypracovaného J.. H. vo výške 25 920,- eur a náhradou trov vzniknutých pribráním splnomocnenca na zastupovanie. V súvislosti s takto uplatnenými nárokmi potom prvostupňový súd uvádza, že poškodeného J. J. podľa § 288 ods. 1 Tr. por. v celom rozsahu odkázal na občianskosúdne konanie a to s prihliadnutím na ust. § 441 OSP, pretože na základe vykonaného dokazovania nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného, že to bol poškodený, ktorý ho prvý napadol. Zdôrazňuje pritom, že treba skúmať i mieru zavinenia na spôsobenej škode zo strany poškodeného, ktoré dokazovanie presahuje rámec adhézneho konania a preto rozhodol tak, že odkázal poškodeného so svojim nárokom na občianskosúdne konanie.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie jednak obž. Z.. H. E. a taktiež i poškodený J. J.. Obe odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný veľmi podrobne prostredníctvom svojho obhajcu uvádza, že podáva odvolanie jednak do výroku o vine, treste, ako i napáda konanie, ktoré vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku predchádzalo. Podstatou celého odvolania je skutočnosť, že obžalovaný sa

necíti byť vinný a skutkový dej podľa jeho názoru prebiehal inak, ako ho ustálil prvostupňový súd. Ďalej vyslovuje záver, že prvostupňový súd sa dopustil viacerých chýb, keďže nedostatočne zdôvodnil svoje rozhodnutie, nesprávne vec kvalifikoval a rozsudok je neprimerane prísny a podľa jeho názoru i celkovo nezákonný. Svoje výhrady v odôvodnení rozsudku zameril na štyri základné časti a to výhrady vo vzťahu ku skutku, výhrady k subjektívnej stránke, námietky vo vzťahu k právnej kvalifikácii a námietky vo vzťahu ku konaniu, ktoré prebiehalo pred prvostupňovým súdom. V súvislosti s jeho výhradami ku skutku vyslovuje v písomných dôvodoch odvolania obžalovaný názor, že doteraz vykonaným dokazovaním sa bez akýchkoľvek pochybností nepodarilo preukázať, že by sa dopustil konania tak, ako je to uvedené v skutkovej časti výrokovvej vety odvolaním napadnutého rozsudku, ktoré ustálil prvostupňový súd. Podľa jeho názoru z odôvodnenia rozsudku súd prvého stupňa vyhodnotil vykonávané dôkazy len v jeho neprospech a svoje skutkové závery oprel jedine o výpovede poškodeného a svedkyne H. J. a podporné závery znaleckého dokazovania bez toho, aby sa prvostupňový súd akokoľvek vysporiadal s jeho obhajobou a s mnohými pochybnosťami o hodnovernosti spomínaných osôb, nezrovnalosťami, neúplnosťami a nejasnosťami obsiahnutými vo výpovediach týchto osôb a s mnohými ďalšími v jeho prospech svedčiacimi dôkazmi a okolnosťami prípadu. S poukazom na túto skutočnosť podľa jeho názoru, prvostupňový súd svoje hodnotenie dôkazov právne konformným spôsobom nezdôvodnil a v konečnom dôsledku spôsobil, že napadnuté rozhodnutie je potrebné považovať za nepreskúmateľné, porušujúce jeho právo na spravodlivý súdny proces. Rovnako zastáva názor, že vykonaným dokazovaním nielenže nebolo v rozumnej miere vyvrátené, že by skutkový dej neprebíhal tak, ako to počas celého tohto konania permanentne uvádzal, ale práve naopak, je toho názoru, že ak by súd prvého stupňa vo veci zabezpečené vykonané dôkazy vyhodnotil spravodlivo a v súlade so zákonom, musel by dospieť k takým skutkovým záverom, ako ich sústavne popisuje. Akcentuje pritom skutočnosť, že i sám súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku pochybnosti „*expressis verbis*“ pripustil na strane 8 a 10 rozhodnutia. Ďalej vyslovuje pochybnosti, že poškodený v kritickom čase trpel psychickou poruchou alebo chorobou a domáha sa vyšetrenia duševného stavu poškodeného za účelom posúdenia jeho mentálnej vyspelosti, štruktúry osobnosti, jeho intelektových a pamäťových schopností a pod. Rovnako tak v tejto súvislosti namieta i pravdivosť a vierohodnosť výpovede svedkyne J., osobitne, či mohla incident pozorovať z pracovne domu.

V súvislosti so subjektívnou stránkou obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania akcentuje skutočnosť, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo podľa jeho názoru preukázať, že by sa dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu úmyselne, resp. že by vôbec niekedy mal úmysel poškodenému spôsobiť akúkoľvek ujmu na zdraví. Poukazuje pritom, podľa jeho názoru na, množstvo dôkazov zabezpečených a vykonaných v trestnom konaní, ako na okolnosti prípadu s tým, že je možné a dôvodné sa domnievať, že takýto úmysel u obžalovaného nikdy neexistoval. V tomto smere závery prvostupňového súdu vo vzťahu ku subjektívnej stránke považuje za neúplné a nejasné.

I v súvislosti s právnou kvalifikáciou konania obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania uvádza, že podľa jeho názoru prvostupňový súd síce prijal záver, že svojim konaním sa mal dopustiť extenzívneho excesu z nutnej obrany, avšak vôbec sa nezaoberal otázkou, či extenzívne prekročenie medzi nutnej obrany bolo spôsobené úmyselne alebo z nebanlivosti. Tak isto poukazuje na to, že prvostupňový súd pri rozhodovaní vo veci samej nezohľadnil túto skutočnosť ako poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. i) Tr. zák. Rozhodne pritom v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd neustálil v ktorom štádiu obrany poškodenému spôsobil poranenia oka, t.j. či v štádiu kedy jeho obrana bola súčasťou útoku poškodeného, teda oprávnená alebo v štádiu, keď útok poškodeného prestal, teda v čase, keď jeho obrana podľa názoru súdu už bola neoprávnená. Tento záver má, podľa jeho názoru, rozhodujúci vplyv pre vyodenie trestnoprávnej zodpovednosti. Zdôrazňuje pritom, že ak následok v podobe poranenia oka poškodenému spôsobil, tak mu spôsobil v čase, keď ešte útok na neho trval a hrozil a preto nemôže podľa jeho názoru, niesť za takéto konanie trestnú zodpovednosť.

V konečnom dôsledku obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania napáda i konanie, ktoré prebiehalo pred prvostupňovým súdom. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že podľa jeho názoru postupom Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici bola porušená zásada totožnosti skutku a že súd nemal takúto obžalobu ani prijať a že sudca nevhodne viedol hlavné pojednávanie pri výsluchoch svedkov F. ako i J.. X. a že takýto postup mohol vyvolať u týchto svedkov pocit nátlaku, aby títo svedkovia vypovedali tak, ako súd či obžaloba očakávali.

V konečnom dôsledku obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd vyhovel v plnom rozsahu odvolaniu a aby rozsudok prvostupňového súdu v zmysle ust. § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. zrušil a súčasne v zmysle ust. § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento znova prejednal a rozhodol, pričom súčasne navrhuje, aby predmetná vec bola prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu, resp. iným samosudcom a súčasne alternatívne navrhuje, aby Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov ust. § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por., aby obžalovaného spod obžaloby oslobodil a to z dôvodu uvedeného v § 385 písm. b) Tr. por. v spojení s ust. § 25 Tr. zák. teda z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Splnomocnenec poškodeného v písomných dôvodoch svojho odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu uvádza, že svojim odvolaním napáda rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým bol poškodený v zmysle ust. § 288 ods. 1 Tr. por. odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na občianskosúdne konanie. Poukazuje pritom najmä na rozpory vo výpovediach svedkov M., F., Z.. W. s tým, že obžalovaný nebol oprávnený vykonať súdne rozhodnutie, nehovoriac o tom, že predbežné opatrenie sa týkalo inej parcely, než na ktorej došlo k napadnutiu poškodeného. Rozhodne namieta výpovede svedkov F. a M., ktorí tvrdili nielen v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní, že na poškodenom J. si nevšimli ani žiadne poranenia a taktiež poukazuje na výpoveď svedka R. T. a na rozpory v jeho výpovediach v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, kde zdôrazňuje, že orgány činné v trestnom konaní už od počiatku dokazovania postupovali vo veci neštandardným postupom. Na mieste činu nebola vykonaná ohliadka s príslušnou fotodokumentáciou neboli zdokumentované zranenia, čo museli urobiť až rodinní príslušníci následne v nemocnici, a tiež poukazuje na manipulovanie s dôkazmi - úradným záznamom vyšetrovateľa. V konečnom dôsledku sa domáha, aby odvolací súd zohľadnil riadne uplatnený nárok na náhradu škody, ktorý bol uplatnený v trestnom konaní a to jednak nárok na náhradu za bolesť vo výške 3 692,- eur a taktiež i nárok na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 24 916,- eur. Záverom svojho odvolania zdôrazňuje, že výsluchom oboch znalcov bolo jednoznačne preukázané, že poškodený J. utrpel vážne poranenia oka v dôsledku niekoľkých úderov od obžalovaného, na ktoré poškodený dodnes nevidí. Okrem toho utrpel i poranenia nosa a pery. Znalci podľa jeho názoru jednoznačne v dvoch znaleckých posudkoch ustálili výšku bolestného a je nepochybné, že ku vzniku škody došlo zavineným protiprávnym konaním obž. Z.. E., ktorý je stíhaný a vzniknutá škoda je v príčinnej súvislosti s takýmito konaniami. Domáha sa teda, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu o výroku o náhrade škody a obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému J. J. škodu vo výške 28 608,- eur.

K odvolaniu poškodeného sa vyjadril i samotný obžalovaný, kde v písomných dôvodoch svojho vyjadrenia uvádza, že výrok prvostupňového súdu ohľadne odkázania poškodeného so svojim nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných považuje za vecne správny a zákonný. Zdôrazňuje však, že prvostupňový súd, podľa jeho názoru, podrobne neskúmal akým spôsobom sa v danom mieste správal poškodený, teda bez akýchkoľvek pochybností neustálil, kto bol v danom prípade útočníkom a kto obrancom a že toto pochybenie našlo svoj obraz i v nedostatkoch v skutkových záveroch, ktoré mohli mať zásadný vplyv pre konečnú právnu kvalifikáciu konania, najmä vo vzťahu k tomu, či v inkriminovanom čase postupoval v medziach nutnej obrany. Pripustil síce, že elektrická rozvodová skriňa, pri ktorej sa predpokladalo, že v nej bude záhada elektrického obvodu, nie je umiestnená na parcele, na ktorej bola postavená čistička, no to na tvare miesta nebol schopný s presnosťou zistiť, pretože pozemky neboli ohradené a vykolíkované. Taktiež pripúšťa, že predbežné oparenie bolo odvolacím súdom zmenené, avšak k tomuto došlo až po skutku. Tieto skutočnosti však nič nemenia na tom, že toto predbežné opatrenie bolo vykonateľné a to od 11. 7. 2012. Akcentuje pritom tú skutočnosť, že to bol on, kto bol napadnutý poškodeným a poukazuje na ambulantnú správu vypracovanú dňa 14. 8. 2012 J.. H. T., lekárom traumatologickej ambulancie Fakultnej nemocnice s poliklinikou, na ktorú ambulanciu sa po predmetnom incidente dostavil a kde sa podrobil i vyšetreniu. Rozhodne v písomných dôvodoch svojho vyjadrenia namieta skutočnosť, že poškodený doposiaľ riadne nevidí. Poukazuje pritom na záver znalca, že poškodený stratil zrak na jednom oku a to v rozsahu 3/60, dokladá pritom i fotodokumentáciu zaznamenávajúcu poškodeného pri jeho pracovných fyzických aktivitách zo dňa 21. 7. 2014, pričom akcentuje tiež, že poškodený bežne vedie svoje motorové vozidlo. V konečnom dôsledku tiež poukazuje na vysoký vek poškodeného a na skutočnosť, že poškodený trpel vysokým tlakom a cukrovkou druhého typu, ktoré ochorenia poškodzujú vnútroočnú štruktúru, hlavne malé tepny a kapiláry a preto je toho názoru, že poškodený mal oveľa väčšiu pravdepodobnosť vzniku a rozsahu vážnejších komplikácií v porovnaní so zdravým jedincom. Takéto dokazovanie by podľa jeho názoru presahovalo potreby trestného konania tak, ako to má na mysli ust. § 288 ods. 1 Tr. por. Navrhuje teda odvolanie poškodeného ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe podaných odvolaní a to jednak obžalovaným, ako i poškodeným Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom po postupe v zmysle uvedeného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že je dôvodné odvolanie poškodeného v časti týkajúcej sa riadne uplatneného nároku na bolestnom a odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne a presvedčivo v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. rozviedol a to tak v súvislosti so svojimi skutkovými závermi, ako i so závermi týkajúcimi sa právnej kvalifikácie konania, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní, ako sa vysporiadal s návrhmi obhajoby na vykonanie ďalších dôkazov, najmä však, čo považuje Krajský súd v Banskej Bystrici za osobitne dôležité, ako sa vysporiadal prvostupňový súd s rozpornými výpoveďami svedkov a to najmä svedkov M., F. a J.. X. a ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného a podobne. Celú argumentáciu prvostupňového súdu uvedenú v odôvodnení rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním, považuje krajský súd za správnu a súladnú s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní a preto si ju krajský súd v plnom rozsahu osvojuje.

Ďalej krajský súd vo vzťahu k argumentácii obžalovaného uvedenej v odôvodnení odvolania uvádza nasledovné:

V súvislosti s údajmi obžalovaného o jeho pochybnostiach s psychickým stavom poškodeného v čase skutku, krajský súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, že výpoveď poškodeného považuje za pravdivú a vierohodnú, ktorú potvrdzujú nielen výpovede jeho manželky, ale i ďalšie objektívne dôkazy, ako sú znalecké posudky, telefonické oznámenie na tiesňovú linku, prvotné a následné lekárske správy. Vykonaným dokazovaním neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že u poškodeného existujú závažné pochybnosti o schopnosti správne vnímať prežité udalosti a vypovedať o nich. Správne preto už v prípravnom konaní takýto návrh nebol príslušným sudcom akceptovaný a súčasná argumentácia obžalovaného je i podľa názoru krajského súdu účelová s cieľom spochybniť výpoveď tohto svedka.

Rovnako i v súvislosti s argumentáciou obžalovaného o existencii rozporov pri vyšetrovacom pokuse ohľadne možnosti reálnosti viditeľnosti miesta konfliktu manželkou poškodeného i krajský súd je toho názoru, rovnako ako prvostupňový súd, že svedkyňa J. mohla reálne vidieť konfliktnú situáciu v kritickom čase. O tom svedčia nielen jej samotná výpoveď, ale i telefonát na tiesňovú linku a taktiež i výpoveď svedka W.. Existencia rozporných úradných záznamov polície, následne i výpoveď svedka X. na hlavnom pojednávaní preto úplne oprávnene viedli samosudcu k vážnym pochybnostiam o činnosti polície a to od počiatku dokumentovania tejto veci (napriek závažnému následku, ktorý bol zrejmý už z prvotných lekárskejších správ bolo od počiatku vedené len priestupkové konanie) až po hodnotenie výpovede tohto svedka z hľadiska pravdivosti a vierohodnosti tak, ako ju prvostupňový súd uviedol v odôvodnení rozsudku. Aj túto argumentáciu prvostupňového súdu si krajský súd v plnom rozsahu osvojuje.

I v prípade zranenia obžalovaného, na ktoré osobitne poukazoval obžalovaný už v konaní pred prvostupňovým súdom, krajský súd uvádza, že inkriminované „zranenie“ vôbec nesvedčí o „agresívnom útoku poškodeného“ tak, ako ho popisuje obžalovaný v odôvodnení odvolania. Takýto agresívny atak, ako ho popisuje obžalovaný, nezodpovedá nielen fyzickým dispozíciám obžalovaného a poškodeného, ale najmä následku, kde u obžalovaného nie je v podstate žiadny a u poškodeného je mimoriadne závažný (podrobne popísaný v znaleckom posudku). Tieto zranenia sú podrobne rozvedené v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu.

V súvislosti s argumentáciou obžalovaného ohľadne subjektívnej stránky krajský súd uvádza nad rámec argumentácie prvostupňového súdu, že obžalovaný sa inkriminovaného konania dopustil v úmysle priamom v zmysle ust. § 16 písm. b) Tr. zák. Úplne explicitne svedčia o tom závery znaleckého dokazovania znalcov J.. L. a J.. T., ktorí zhodne popísali zranenia poškodeného ako zranenia, ktoré vznikli viacerými údermi - mechanickým násilím tupého charakteru strednej, resp. vysokej intenzity a strednej sily o pomerne veľkej prudkosti do oblasti pravej očnénice a príľahlej časti nosa, kde rovnako je znalcami konštatovaná i prítomnosť pomliaždenín na viacerých miestach pravej i ľavej časti tváre

svedčiace o opakovaných nárazoch tak z pravej, ako aj ľavej strany (viď foto č.l. 233-235). Obžalovaný bol teda, i podľa názoru odvolacieho súdu, uzrozumený s tým, že po takomto mimoriadne agresívnom až brutálnom útoku na oblasť hlavy, osobitne staršieho človeka, takýto útok nemôže viesť k iným následkom, než k závažným následkom, vrátane ťažkej ujmy na zdraví.

Vo vzťahu k námietkam obžalovaného ohľadne právnej kvalifikácie konania, t.j. že prvostupňový súd nevyhodnotil jeho konanie ako konanie v nutnej obrane, krajský súd uvádza, že i v tomto smere rovnako ako prvostupňový súd je toho názoru, že obžalovaný nekonal v nutnej obrane. V tejto súvislosti akcentuje krajský súd skutočnosť, že obžalovaný na inkriminovanom mieste sa nachádzal neoprávnene. Jeho argument, že pozemok nebol oplotený ani vykolíkováný, je účelový, nakoľko obžalovaný bol znály miestnych pomerov a mal v minulosti predchádzajúce konflikty a to jednak s poškodeným, o čom svedčí nielen záznam z priestupkového konania, ale i viaceré občianskoprávne spory, existenciu ktorých ani obžalovaný nepopiera. Poškodený teda v inkriminovanom čase úplne oprávnene verbálne atakoval osoby - obžalovaného a svedkov M. a F., že sa nachádzajú na súkromnom pozemku patriacemu jeho synovi. Navyiac tiež v prípade svedkov M. a F. nešlo ani o osoby zodpovedajúce osobám oprávneným na riadne a zákonné napojenie elektrického prúdu tak, ako to vyplýva z predbežného opatrenia a správ Stredoslovenskej energetiky- Sitribúcia, a.s. č.l. 396 - 397. Bol to obžalovaný, ktorý ako prvý porušil záujem chránený zákonom - ochrana súkromného vlastníctva a poškodený v kritickom čase úplne oprávnene verbálne napadol obžalovaného. Za tejto situácie potom záver prvostupňového súdu o odplácaní považuje krajský súd za správny a pritom zdôrazňuje, že absentuje potom protiprávnosť konania poškodeného v kritickom čase. Z uvedených dôvodov preto nemožno akceptovať obhajobu obžalovaného, že konal v medziach nutnej obrany, práve naopak, tak prvostupňový súd, ako odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade nešlo o nutnú obranu.

I v súvislosti s údajmi obžalovaného v odôvodnení odvolania, ohľadne jeho názoru o nevhodnom vedení konania zo strany sudcu, krajský súd uvádza po zhodnotení záznamu z hlavného pojednávania, že samosudca konal v súlade so zákonom a správne tiež odmietol vykonať ďalšie navrhované dôkazy tak, ako sú uvedené v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku a správne tiež neoboznámil zápisnicu z konfrontácii, ktorá tvorí prílohu odvolania ako procesný úkon, ktorý bol vykonaný pred vznesením obvinenia, t.j. bez dodržania zásady kontradiktórnosti.

Rovnako tak v súvislosti s uloženým trestom krajský súd konštatuje vzhľadom na absenciu odvolania okresného prokurátora, že trest možno považovať za primeraný.

Odvolaním napadnutý rozsudok však trpí, podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici, zásadným nedostatkom a to rozhodnutím prvostupňového súdu ohľadne náhrady škody, kedy prvostupňový súd poškodeného s riadne uplatnenými nárokmi odkázal na občianskosúdne konanie a v odôvodnení rozsudku na č.l. 10, posledný odsek v rozpore s predchádzajúcou časťou odôvodnenia prvostupňový súd uvádza, že nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného, že to bol poškodený, ktorý ho prvý napadol. Krajský súd zastáva názor, že v danom prípade bol úplne nepochybne a jednoznačne, najmä znaleckými posudkami znalca J.. L. a J.. T., preukázaný rozsah zranenia poškodeného. Obaja znalci veľmi presne a podrobne a v podstate totožne popísali zranenia utrpené poškodeným pri útoku obžalovaného, kde v prípravnom konaní bolo riadne bodovo ohodnotenú takéto zranenie a to počtom bodov 240. O charaktere tohto zranenia vzhľadom na lekárske správy a znalecký posudok, opakované operácie a v neposlednom rade i následok, ktorý bol jednoznačne preukázaný, nemá krajský súd žiadne pochybnosti. Poškodený si uplatnil tento nárok týkajúci sa bolestného riadne v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní a ďalšie dokazovanie už nie je potrebné v tomto smere vykonávať, preto krajský súd nevidí dôvod prečo náhradu bolestného v danom prípade nepriznať. Práve naopak je toho názoru, že je potrebné takýto riadne uplatnený nárok na náhradu škody priznať, kde existuje preukázaná bezprostredná príčinná súvislosť medzi zranením a jeho vznikom, ako je i známa osoba, ktorá je za vznik tohto zranenia zodpovedná.

Inak je to v prípade uplatneného nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia. V tejto časti uplatneného nároku na náhradu škody, bude potrebné vykonať ďalšie dokazovanie týkajúce sa najmä zdravotného stavu poškodeného a jeho vplyvu na následky, ktoré u poškodeného pretrvávajú doposiaľ. V tomto smere, i podľa názoru odvolacieho súdu, je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného konania a preto v tejto časti sa krajský súd stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu, že je potrebné odkázať s týmto nárokom na náhradu škody poškodeného na občianskosúdne konanie.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody preto senát krajského súdu považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné a odvolanie poškodeného za sčasti dôvodné, ktoré krajský súd následne upravil svojim rozhodnutím, kedy zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu v časti výroku o náhrade škody a sám v prípade náhrady škody rozhodol ohľadne riadne uplatneného nároku na bolestné, pričom s ďalším nárokom na náhradu škody poškodeného odkázal na občianskosúdne konanie. Z tohto dôvodu preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.